

Ho - spo - din rá - čí sám pa - stýř můj bý - ti,
 ne - bu - du v ni - čem ne - do - sta - tku mí - ti;
 On na pa - stvi - nách mne pa - se ro - zko - šných,
 u - vo - dí ča - sně k pra - me - nům vod ži - vých,
 pro jmé - no své mou du - ši o - bče - rstvu - je,
 po ste - zkách pří - mých šťa - stně pro - vo - zu - je.

2. Byť se mi jednou / dostalo i jíti / údolím stínu / hrůzyplné smrti, / Tys, Pane, se mnou, / nebojím se zlého, / z berly těším se, / též i z prutu tvého, / Ty mne sytiš sám / hojně při svém stole, / když na to hledí / mojí nepřátelé.
3. Ty olej mé / hlavy pomazuješ, / i kalich můj sám / štědrě naplňuješ, / tak dokud zbývá / čas mého života, / tvá povede mne / milost i dobrota, / i budu v Páně / domu přebývati, / po všečen svůj věk / Jej oslavovati.